

Toon Tellegen – De verdwijning van de boosheid. Tekst A (zonder uitleg)

Uit: *Is er dan iemand boos?* (Querido, 2014)

De verdwijning van de boosheid

Op een dag was alle boosheid weg.

Het was in de zomer.

Het nijlpaard botste tegen de egel, maar ze werden geen van beiden boos. De schildpad zei tegen de slak dat hij er zo gehaast uitzag, maar de slak werd niet boos. De mier at een taart op die voor de beer was bestemd, maar de beer werd niet boos.

De olifant werd niet boos op zichzelf toen hij niet uitkeek, tegen de eik aan liep en met een harde klap op de grond viel, en de kikker werd niet boos op de reiger toen de reiger hem weer eens opat.

Het was een vreemde dag.

Dieren die pijn voelden omdat ze ergens tegenaan liepen werden niet boos. Anderen die over zichzelf treurden gaven zichzelf geen draai om hun oren en zeiden niet tegen zichzelf: 'Hou op!'

In de middag kwamen de dieren bij elkaar op de open plek in het bos.

De krekel vroeg aan de olifant wat hij moest zijn als de olifant bij het dansen weer op zijn tenen trapte:

'Dankbaar? Opgetogen?'

De olifant keek hem onzeker aan en haalde zijn schouders op.

'Ik weet het niet,' zei hij. 'Gelukkig misschien. Of beduusd.'

Niemand wist wat men in zo'n geval moest zijn.

'Ik ben verdrietig,' zei de spin, die wat opzij tussen twee takken van de rozenstruik hing.

'Ja, dát kan,' zei het nijlpaard. 'Dat kan je nog zijn. Net zo verdrietig als je maar wilt.'

Er verschenen donkere wolken voor de zon.

'Laten we knarsetanden en stampvoeten,' zei de buffel.

'Of onze gal spugen,' zei de wezel.

De dieren probeerden te knarsetanden, te stampvoeten en hun gal te spugen, maar ze wisten niet meer hoe dat moest.

Somber zaten ze bij elkaar.

'Ik vrees het ergste,' fluisterde de mier in het oor van de eekhoorn.

De eekhoorn knikte. Hij wist niet wat de mier bedoelde, maar hij wist wel dat de mier gelijk had.

Tegen de avond werd het koud en kropen de dieren dicht tegen elkaar aan.

De krekel sloeg daarbij zijn ene been over zijn andere been en trapte per ongeluk tegen de knie van de neushoorn.

'Au!' riep de neushoorn. 'Kijk uit!'

Het waren boze woorden.

Iedereen schrok en keek naar de neushoorn. Even was het stil. Toen begon iedereen te juichen. De boosheid was terug.

De olifant gaf zichzelf een enorme draai om zijn oren.

'Au!' riep hij. 'Die had ik nog te goed van mijzelf!' En de tor riep woedend: 'Wacht maar...'
tegen niemand in het bijzonder.

Iedereen ging weer naar huis en nam zich voor die nacht ergens verschrikkelijk boos over te worden.

'Vrees je nog het ergste?' vroeg de eekhoorn aan de mier toen ze door het schemerige bos liepen.

'Nee,' zei de mier. 'Ik vrees nog wel wat.' Hij fronste zijn wenkbrauwen en keek de eekhoorn van opzij aan.

'Maar niet meer het ergste.'

De eekhoorn knikte, probeerde iets te bedenken om boos over te worden en vroeg verder niets.